

BALANDIS * 1999 * APRIL

VOL 50/NR.4

E G L U T Ė

BALANDIS / APRIL / 1999 Vol. 50 / Nr. 4

TURINYS

- 1 DIEVULI, TAU DĖKOJU, *Birutė Baguckaitė*
- 2 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 5 VELYKŲ RYTA, *Alė Paškevičienė*
- 6 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 9 PASLAPTYS PASLAPTĖLĖS, *Sofija Sasnauskaitė*
- 11 AR ŽINAI?
- 13 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 14 VELYKŲ STALAS, *Alė Abromaitienė*
- 15 TIKIU
- 18 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 22 MŪSŲ KŪRYBA
- 26 PROTINGAS KATINAS, *Vytautas Račickas*
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis: Gražinos Panavaitės, 13 m.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

Dievuli, Tau dėkoju
Už viską, ką turiu,
Nes Tu sukūrei žemę
Ir tai labai svarbu.

Sukūrei Tu mėnulį,
Žvaigždes, kurios aplink,
Jos šviečia naktį tylia,
Rodo kelią namų link.

Tu prisikėlei iš šalto kapo,
Meilę Tu mums gražinai.
Temini žmonės šią dieną,
Gyvenk su mumis amžinai.

Blirutė Baguckaitė
Navininkų mokykla (Punskas)

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

Velykinis kiaušinis

Gyveno kartą Kiaušinis. Ir turėjo jis Svajonę – tapti Velykiniu Kiaušiniu. Savo Svajonę laikė paslėpęs giliai giliai kelnių kišenėje ir tik kartais ją išsiimdavo pasigrožėti. Jo močiutė Kiaušinienė sakydavo:

„Jeigu nori, kad tavo Svajonė išsipildytų, kiekvieną rytą galvok apie ją ir niekam apie tai nepasakok.“

Labai gaila, bet močiutės Kiaušinienės jau nebėra. Ją kažkas suvalgė su lašiniukais ir žaliais žirneliais. Kas gali žinoti, galbūt, lašiniukai ir žali žirneliai ir buvo jos Svajonė. Kaip ten bebūtų, močiutės išmintingi žodžiai nepasimiršo. Kas rytą Kiaušinis išsiimdavo savo Svajonę, žiūrėdavo į ją ir glostydavo. Taip kelnių kišenėje Svajonė ir gyveno.

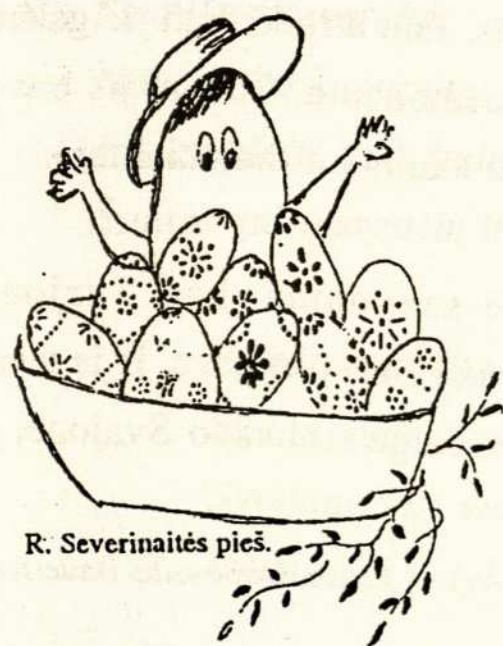
Išaušo saulėta pavasario diena. Oras buvo šiltas, ir Kiaušinis išėjo pasivaikščioti į laukus. Jis ėjo švilpaudamas, dairydamasis į žydrą dangų, rankas laikydamas kišenėse.

Taip jis vaikščiojo, dainavo ir džiaugėsi pavasariu visą dieną, o kai grįžo į namus ir norėjo pasigrožėti savo Svajonę – kišenėje jos neberado. Ir tik dabar jis pamatė, kad kelnių kišenės saga atsegta. Atsiminė, jog visą dieną laikė rankas kišenėse, o paskui pamiršo

užsegti sągą. Galbūt todėl jo Svajonė iškrito ir pasimetė kažkur toli laukuose.

Dvi dienas vargšas Kiaušinis liūdėjo. Dvi dienas jo namuose lijo lietus, nors už lango švietė saulė. O trečią rytą atsitiko stebuklas. Vos tik Kiaušinis pabudo, jis pajuto, kad guli ne savo lovoje, bet didelėje lėkštėje ant stalo. Šalia jo buvo daug velykinių kiaušinių, išmargintų įvairiais raštais ir spalvomis. Jie pasirodė esą labai mandagūs.

— Labas rytas, broluži, —
pasisveikino jie.

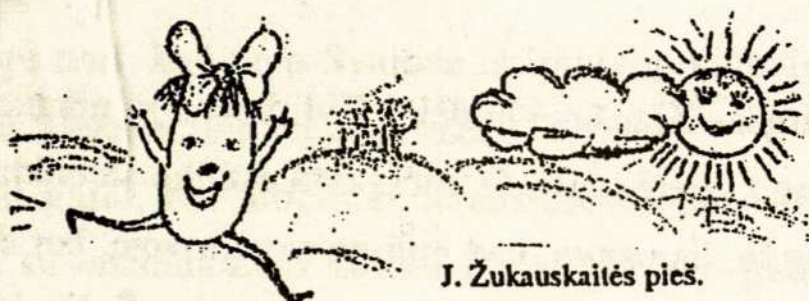
— Koks aš jums brolužis? —
nustebo Kiaušinis — Jūs visi
gražūs, išsipuošę, o aš visai
paprastas.

— Nejuokink žmonių, – atsakė storas svogūnų lukštais dažytas kiaušinis. — Geriau pažvelk į save!

Ooo! Neįtikėtinų dalykų atsitinka pasaulyje! Paprastas Kiaušinis pamatė esąs dailiai išmargintas gražiausiais raštais.

Dabar jis ne paprastas, bet Velykinis Kiaušinis! Jis taip apsidžiaugė, kad net pašoko ir vos neiškrito iš lėkštės.

— Tu, broluži, nešokinėk taip aukštai! – draugiškai perspėjo jį storasis kaimynas. — Velykiniams kiaušiniams pavojinga užsiiminėti gimnastika.

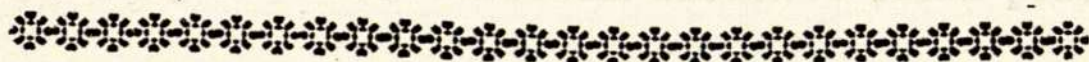

Velykinis Kiaušinis jautėsi laimingas. Jam atrodė, kad jis galėtų tapti ne tik gimnastu, bet gal net ir kosmonautu. Tačiau jis buvo gerai išauklėtas ir mandagus, todėl savo kaimynui maloniai tarė:

— Ačiū, broluži.

Teisi buvo močiutė Kiaušinienė sakydama, kad Svajonė apsigyvens tavo širdyje, jeigu tu ją pamils kaip patį save. Ir ją tenai atrasi, net jeigu ji iškris tau iš kišenės. Jeigu tiki savo Svajone, ji būtinai išsipildys.

Daiva Dubosaitė-Bauerienė

VELYKŲ RYTA

Alė Paškevičienė

*Kepurytę su plunksnyte
Žvairiui pirkto jo Mamytė,
Pasipuošęs jis žvalus,
Nes Velykos jau greit bus...*

*Šypsosi linksmiau saulytė,
Pievoj skleidžiasi gėlytė;
O Žvairiukas išdidus,
Eina sveikinti draugus...*

*Susitikęs voveraitę,
Nukelia jai kepuraitę;
Jos krepšelis toks imlus,
Šimtas gal margučių bus.*

*Rytmetis miške ankstyvas,
Skuba, juda, kas tik gyvas...
Sveikina visi viens kitą,
Būna taip Velykų rytą...*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

Velykos – viena didžiausių ir seniausių bažnyčios švenčių. Yra joje ir iš pagonybės laikų išlikusių pavasario sutikimo ženklų.

Kas gi nesidžiaugia pavasariu? Džiaugėsi atgimstančia gamta ir mūsų protėviai – juk gamta jiems teikė ir maistą, ir drabužį, ir apavą. Todėl nutirpus sniegui ir pradėjus dygti žolei, jie šventė pavasario atėjimą. Įvedus krikščionybę, ši šventė buvo susieta su Kristaus prisikėlimo švente.

Velykų švenčių ciklas prasideda Verbų sekmadieniu. Tai Didžiosios savaitės pradžia. Pasak Biblijos, tą dieną Kristus įjojo į Jeruzalę, ir žmonės jam po kojomis klojo palmių šakeles. Tam įvykiui atminti ir šventinamos *verbos*.

Po Verbų prasideda Didžioji savaitė. Žmonės tvarko sodus, kiemus, trobos vidų. Moterys viską išskalbia, nuplauna lubas, sienas, langus, iššveičia grindis. Visus darbus reikia baigti iki šeštadienio pietų. Didžiojo šeštadienio vakare dažo ir margina kiaušinius. Lietuvoje kiaušinius margina dažniausiai dviem būdais – karštu vėšku arba skutinėja stiklu, peiliu ar kitu aštriu daiktu. Tokie marginti kiaušiniai vadinami *margučiais*. Lietuviškų margučių ornamentas labai senas: saulutės, mėnuliukai, žiedeliai, ratukai,

rūtelės, žalčiukai ir kiti motyvai, kadaise vartoti puošti senajai keramikai ar metalo dirbiniams. Seniau moterys tikėjo, kad kiaušinius reikia dažyti tik namie. Jeigu dažys ne namie, tai vištos eis dėti kiaušinių pas kaimynus. Žmonės manė, kad kiaušiniai turi ypatingos galios: suteikia sveikatos, apsaugo nuo ligų ir blogos akies. Margutis simbolizavo gamtos prisikėlimą, gyvybės atsiradimą ir vaisingumą. Kiaušinius pirmiausia valgo per Velykų pusryčius. Prieš valgydami kiaušiniais susidaužia: vienas kiaušinį laiko smailiuoju galu į viršų, o kitas savo margučiu daužia vieną ar kelis kartus. Daužaujama paprastai ratu. Tvirčiausią kiaušinį palieka nesuvalgytą.

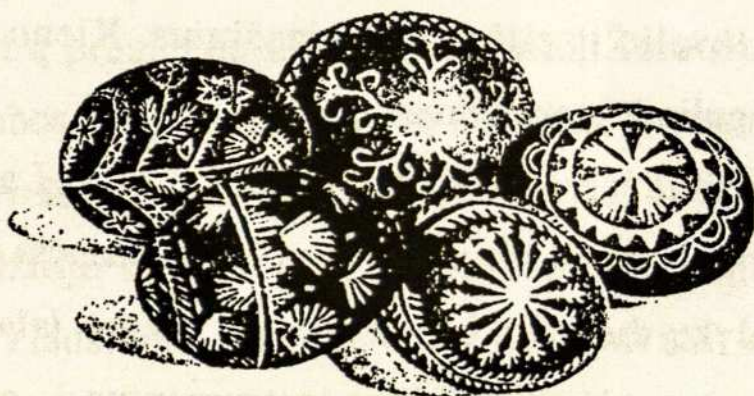
Pirmą Velykų dieną visi žmonės ilsisi. Grįžę iš bažnyčios ir sočiai papusryčiavę, vyrai ir vaikai paprastai renkasi išbandyti, kieno margutis stipriausias. Vieni margučiais daužauja. Sumuštą kiaušinį pasiima tas, kieno buvo stipresnis. Kiti mėgsta margučius ridinėti. Tam reikia pasirinkti patogią lygią vietą, pastatyti lovelį (iš tošies ar kartono) ir tuo loveliu iš eilės leisti kiaušinius. Kieno kiaušinis atsitrenkia į jau gulintį, tas pasiima abu.

Dar mūsų amžiuje buvo gyvas lalavimo paprotys. *Lalavimas* – tai apeiginis kiemų lankymas ir sveikinimas su ateinančiu pavasariu. Nuo pirmos Velykų dienos iki kitos dienos vakaro *lalauninkai* – jauni kaimo vyrai, pasiėmę muzikos instrumentus, – eidavo per kiemus ir visus sveikindavo dainomis – *lalinkomis*, kurių pavadinimas kilęs iš priedainio „vai lalū lalū“. Jie linkėdavo sėkmės,

laimės ir už tai prašydavo dovanų. Vieni lalauninkus apdovanodavo margučiais, kiti duodavo mėsos, pyrago, vaišindavo alumi. Lalauninkai šventiškai nuteikdavo visus namus, todėl dovanų niekas nešykštėdavo.

Velykų dienos pilnos burtų, visokiausių draudimų. Pavyzdžiui, negalima šluoti pirkios. Kodėl? „Ogi, – aiškino vieni, — vištos daržus kapstys“. Kiti manė, kad visus metus bus tušti aruodai, tretį – kad visų metų laimę iššluosi. Tas, kas norėjo didesnis užaugti, turėjo vienplaukis pastovėti Lietuvoje. Iš Velykų oro spėjo, kokie orai bus tais metais. Sakydavo: „Jei Velykų rytą lyja, metai bus blogi ir šlapi“, „Jei per Velykas atlekia viefersys, bus labai geras ruduo“, „Jei per Velykas šąla, šals ir gegužės mėnesį“.

Įdomūs ir įvairūs senieji lietuvių velykiniai papročiai. Daugelį jų iki šiol išlaikė seni žmonės, dar daugiau jų prisimena – tik reikia senukus pakalbinti, išklausinėti.

Paslaptys paslaptėlės

Sofija Sasnauskaitė

Sauliukas seniai žino, kad kiekvieną pavasarį būna Velykos, o per jas – daugybė gražiausių margučių. Bet tokio ilgalaikio šurmulio, kaip pas senelį Anuprą, jis niekad nebuvo patyręs. Pasirodo, priešvėlykinis sekmadienis – ne bet koks, o Verbų. Įsiminė jis vaikui netikėtai gavus į kailį. Ne kas kitas, o senelė smagiai talžė jį liaunom žilvičio šakelėm, juokdamasi ir sakydama:

— Ne aš mušu, verba muša...

Verba tai verba, bet Sauliukas mielai sutiktų sveikas ir drūtas augti ir neparagavęs aštraus apeiginio skausmo. Nors ką gali žinoti, gal plakimas verba tikrai padeda. Pasitalžę vytelėm, labai pasikeitė Sauliuko globėjai. Žvalūs ir linksmi, be jokių nusiskundimų pluša nuo ryto lig vakaro. Net dienas kitaip vadina: vis didysis, didysis. Ir štai to didžiojo trečiadienio naktį senelis Anupras pirtį kūrenti sumanė. Ir iškūreno, nors senelė atkalbinėjo. Paryčiais grįžta švytintis, net pajaunėjęs.

— Tai pasikaitinau, pasivanojau! – džiaugiasi. — Dabar judu skubėkite. Švarusis ketvirtadienis prasidėjo...

Še tau kad nori, ne tik didysis, bet ir švarusis... Vėliau Sauliukas suprato, kad tokį vardą lėmė, matyt, tai, jog ištisą dienele buvo tvarkomasi, švarinamasi. O penktadienį galima pasiburti. Tai visai paprasta. Užsiriši akis, paimi molinį puodą ir taukšt jį kur pakliuvo! Jei iškart sudūžta – laimingas būsi. Sauliukas buvo girdėjęs sakant „šukės laimę neša“, bet daužti puodą pačiam – daug įdomiau.

— O ką veiksime didįjį šeštadienį? – klausia jis senele.

— Senelis parneš šventintos ugnies, vandens, toliau Velykoms

ruošimės.

— Ir margučius dažysime?

— Būtinai!

— O sekmadienį?

— Sekmadienį – Velykos. Jei nori, anksti anksti rytą abudu į bažnyčią eisime, iškilmingose Dievo prisikėlimo iš numirusiųjų pamaldose dalyvausime...

Sauliukas nelabai suprato, ką pasiūlė senelė, bet pritardamas linktelėjo. Vaikas žvelgė į giedrą senelės veidą ir džiaugėsi, kad eina tokios įspūdingos, paslaptingos dienos.

* * * * *

VELYKŲ STEBUKLAI

Netoli miško, mažoje trobelėje, gyveno mergytė ir jos senelė. Jos gyveno labai neturtingai. Vieną žiemos vakarą senelei pasidarė silpna ir ji susirgo. Mergaitė buvo maža ir nežinojo, ką daryti. Senelės pamokyta, ji virė žolelių arbatas, bet senelei nuo jų nepalengvėjo.

Atėjo pavasaris, artėjo šventos Velykos. Mergaitė, norėdama pradžiuginti savo senelę, nutarė išvirti senelei kiaušinių. Virti nelabai buvo įpratusi, todėl nenuostabu, kad kiaušiniai susproginėjo. Iš nevilties mergaitė ilgai verkė ir beverkdama užmigo. Ir susapnavo nuostabų sapną. Sapne ją aplankė Šventoji Marija, kuriai mergaitė papasakojo apie visus savo vargus. Marija išklausė mergaitę, nuramino ją ir ištirpo rūke. Kai mergytė prabudo, ji pamatė besišypsančią senelę, kuri dėjo ant stalo didžiulį Velykų pyragą, o ten jau įvairiomis spalvomis raibuliavo pilna kraitelė margučių. Ačiū Tau, motina Marija.

Aištė Jakšaitė,

9 m., Plungė

AR ŽINAI?

Iš kur atsirado Velykų margučiai?

Velykų margutis turi savo praeities istoriją. Jau senovės graikai ir romėnai margindavo margučius. Taip margutis buvo laikomas priemone apsisaugoti nuo piktų dvasių. Kiaušinių lukštus įmūrydavo į namų pamatus, kad

apsisaugojus nuo ligų ir apsinuodijimo.

Indijoje kiaušinis yra laikomas atgimimo simboliu. O senovės vokiečiai margučius dažydavo raudonai jų dievaičio Donaro barzdos spalvai atminti.

Afrikos juodukai tiki, kad kiaušinis gali panaikinti kitų vylingus žvilgsnius ir išsklaidyti burtus. Todėl jaunavedė pirmą kartą atjojusi mulu į savo vyro namus, sudaužo kiaušinį tarp mulo ausų.

Europoje kiaušinių marginimo paprotys jau minimas tryliktame šimtmetyje.

Lietuvoje margučiai, atrodo, bus atsiradę šešioliktoje šimtmetyje. Lietuviški margučiai ypatingai gražūs ir originalūs. Jie visiškai skiriasi savo ornamentais nuo visų kitų tautų margučių.

Velykos – viena didžiausių ir seniausių bažnyčios švenčių. Yra joje ir iš pagonybės laikų išlikusių pavasario sutikimo ženklų.

Velykos švenčiamos pirmą sekmadienį po pavasario mėnulio

pilnaties – ne anksčiau, kaip kovo 22, ne vėliau, kaip balandžio 25 (šiemet jos – kovo 31-ąją). Nuo Velykų datos priklauso, kada prasidės gavėnia, kada bus Šeštinės, Sekminės.

Pirmieji krikščionys šventė Velykas drauge su žydais. Žydai, aukodami ir valgydami avinėlį, minėjo savo išėjimą iš Egipto, o krikščionys – Kristaus prisikėlimą.

Dabar Velykų apeigos prasideda Didįjį šeštadienį. Vėl vakarą šventinama ugnis (Velykų žvakė). Paskui šventinamas krikšto vanduo, laikomos iškilmingos mišios, giedama Aleliuja.

Turime daugybę su Velykų švente susijusių pusiau religinių, pusiau liaudiškų papročių.

Lietuvoje išlikęs senas paprotys Velykų naktį (Velyknaktį) budėti bažnyčioje. Senovėje žmonės giedodavo giesmes, eidavo kryžiaus kelius, kunigai sakydavo pamokslus. Anksti rytą prasidėdavo Velykų iškilmės. Po iškilmingų mišių visi skubėdavo namo po gavėnios „atsigavėti“. Buvo tikima, kad tam, kas pirmas pasieks namus, geriaus seksis darbai nudirbti. Žmonės taip skubėdavę, kad neretam sulūždavę ratai, pakinktai, ir tekdavę vieton pirmo parsirasti paskutiniam.

* * *

Vasario mėnesį Italijoje prasideda karnavalas. Ypač jis įspūdingas Venecijoje. Kaukės, margaspalviai kostiumai! Kepami karnavaliniai saldumynai, vadinami budžija. Tie saldumynai truputį primena mūsų žagarėlius. Visą mėnesį parduotuvėse smagūs vaikinai ir merginos dalija vaikams dūdeles, kepurėles, balionėlius. Vyksta loterijos.

Smagu. Gal net pavydu? Bet, kai ateis Velykos, kiaušinių vaikai nemargins. Taip, kaip mes, margučių neridinės. Ten Velykų kiaušiniai tik šokoladiniai, įvynioti į spalvotus popierėlius.

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

Du grūdai

Kudkuda po kiemą **aidi**.
Tai Raiboji kviečia gaidį.
Ar matai, brangus gaideli,
Aš kieme radau grūdėlį!
Aš radau ir tu **radai**.
Per abu net du **grūdai**!

Kiek čia **ai**!
Ai ai ai ai!

* * * * *

Eitų vilkas šieno pjauti

Eitų vilkas šieno pjauti.
Tiktai kur reiks dalgį gauti?
Jeigu gautų, kiaurą dieną
Kantariai vienas pjautų šieną.
Pradalges į kauges krautų.
Margą pievą nušienautų.
Gal net kaugėje nakvotų...
Apie dvibalsius galvotų...
Apie dvigarsius galvotų...

Ei, il, ir! an, ar, ur, au!..
Kaip gražiai aš šienavau...

VELYKŲ STALAS

Alė Abromaitienė

Alė šeimininkė
Tai tikrai puiki—
Tešlą susiminkius,
Kepa ji pati.

Štai Velykų stalą
Paruošė gardžiai,
Jau už stalo galo
Sėdi jos svečiai.

Margis ir Rainiukas,
Papuosta Lėlė,
Rudnosis meškiukas
Ir pilka pelė.

Alė šeimininkė
Rodo margučius,
Alė šeimininkė
Ragina svečius:

Valgykit žąsienos,
Kumpio ar dešros
Gal kas norit pieno
Ar kavos geros?

Tortą, pyragaičius
Aš pati kepiu,
Valgykit ragaišio,
Vaišintis prašau.

Sukniaukė Rainiukas
Balseliu gailiu:
— Ta žąsis iš mokia,
Valgyt negaliu.

TIKIU

GRŪDO MIRTIES GALIA

Pagaliau atostogos. Jau rytoj Juliukas galės su tėveliais važiuoti į kaimą. Jis visada atostogas praleidžia kaime, ir kas dar gali būti nuostabiau? Juliukui ir širdelė pradėjo smarkiau plakti, prisiminus mylinčius senelius. Juk močiutė niekada nekelia jo anksti, o senelis kiek daug įdomių istorijų pripasakoja, ir abu kalbasi iki močiutė pakviečia valgyti pietų ar vakarienės. O kur dar gyvuliai tvarte, laukų platybės, upės sruvenimas ir paslaptingi, senoviniai daiktai ant aukšto, ar gali viską išvardinti, kai tiek daug visko yra kaime?

Artėjo šv. Velykos. Didžiąją savaitę Juliukas praleido su seneliais. Jis žinojo, kad po šių gan sunkių dienų, išauš linksmas ir šviesus Rytas, mirgantis nuo margučių ir kvepiantis skaniais močiutės pyragais, bet buvo vistiek sunku laukti. Jėzaus kančia ant kryžiaus ir tos liūdno giesmės, girdėtos bažnyčioje užgulė jo širdelę keistu skausmu.

Lyg ir nujausdamas anūko nerimą, senelis pasivadino Juliuką su savim:

— Eime į laukus, sniegas jau nutirpęs ir žemė gan sausa, parodysiu tau žalią kviečių lauką.

Abu ėjo tylėdami. Žodžių ir nereikėjo – kalbėjo gamta. Kai priėjo prie kviečių lauko, senelis susimąstęs ištare:

— Jei kviečio grūdas nekris į žemę ir neapmirs, jis neduos vaisiaus..., – ir vėl nutilo.

— Kaip neapmirs, kas neapmirs, ką reiškia šie žodžiai, seneli? – norėjo sužinoti Juliukas.

— Prisiminiau girdėtus Viešpaties žodžius, ir negaliu atsistebėti šiuo stebuklu. Paklausk, tad, brangus vaikeli. Kai rudenį sėjau grūdus, atrodė lyg be gyvybės esantys. O, kas atsitiko dabar, kai sniegas nutirpo ir galim matyti jų žalius daigelius? Per žiemą gulėje žemėje, jie išleido daigelius po žeme, o laikui atėjus ir virš žemelės išlindo, ar tai ne stebuklas, Juliuk?

— Ištiesų stebuklas, bet kodėl tai prisiminei dabar, seneli? – sumišęs klausė vaikas.

— Kaip tik tai šiuo metu mąstau apie mūsų Viešpaties mirtį ir Jo Prisikėlimą. Kai Jėzus numirė ant kryžiaus, Jis tris dienas išgulėjo kape. Jo širdis nebeplakė ir gulėjo kape, užristame didžiuliu akmeniu. Tie, kurie Jį mylėjo, labai nuliūdo. O, kurie nekentė – drebėjo ir bijojo. Tačiau visų nustebimui Viešpats prisikėlė, ir po trijų dienų išėjo iš kapo gyvas ir švytintis.

— Ar todėl mūsų Viešpats Jėzus Kristus turėjo mirti, kad Prisikeltų? – susimąstė Juliukas.

— Taigi dėlto, vaikeli, kad mus iš nuodėmių atpirktų, ir Prisikeltų. Kaip tas kviečių grūdas Jis gulėjo negyvas, o Dieviškoji Galybė Jį prikėlė, kad parodytų, jog mirtis nugalėta. Ir dar, šie kviečiai augs ir subrandins varpas, o iš varpų iškuls grūdus, kuriuos sumals ir padarys miltus. O iš miltų, ką kepa?

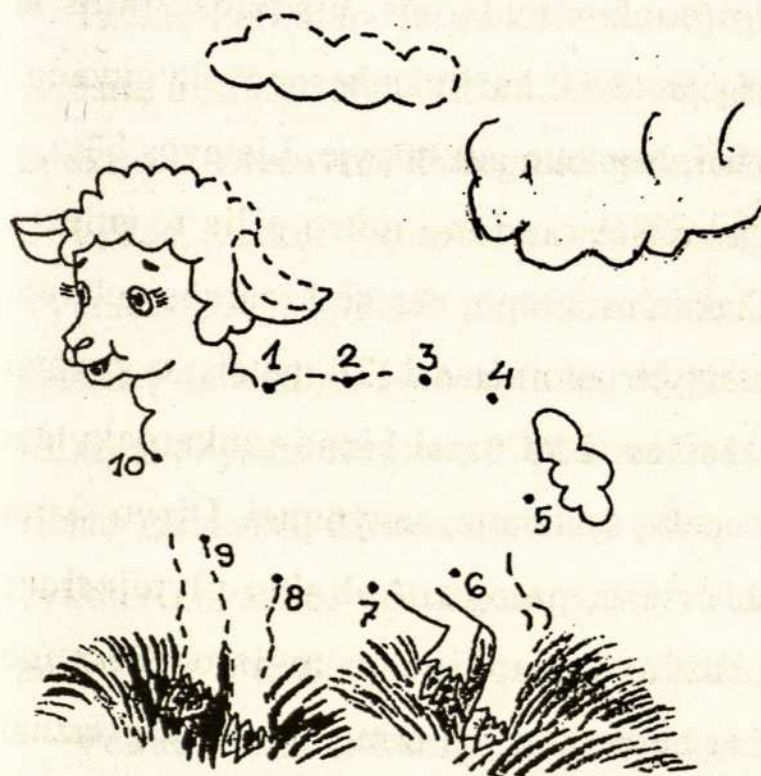
— Duoną, duoną – atsakinėjo anūkas.

— Taip, duoną, kuria stipriname savo kūnus. Tačiau iš šių miltų taip pat kepa ir duonele, kuri ant Viešpaties Altoriaus tampa Kristaus Kūnu, kuris stiprina mūsų sielas, ir saugo Amžinajam Gyvenimui.

— Dabar, seneli, suprantu, kodėl reikalinga gavėnia, nes šis laikas, tai mūsų mirimas sau, kad galėtume per Velykas labiau džiaugtis, labiau mylėti Dievą ir žmones.

Patenkintas ėjo namo Juliukas. O kai šv. Velykų rytą, šv. Mišiose kunigas iškėlė Ostiją, sakydamas, Viešpaties žodžius, kad, tai Mano Kūnas, kuris už jus atiduodamas, Juliuko širdelė suplakė smarkiau, bet ne iš baimės, ar nerimo, bet iš meilės ir dėkingumo.

Ryto Aušra

Kas?

*Žiūriu nustebusi
Į baltą debesį.
Tylus, papuręs,
Švelniakėpuris.*

Juozas Nekrošius

Sujunk taškus ir sužinosi, kokį gyvūnelį panašus į debesį. Pasakyk jo pavadinimą.

IŠ ISTORIJS LOBYNO

Gardinas

Romas Sadauskas

Dabar Nemunas, mūsų didžioji upė, Lietuvos žemėse neišsitenka. Niekas dėl to nekaltas – laikui bėgant Lietuva sumažėjo, tad upės pradžia paliko kaimynuose – Baltarusijoje, pas mus nuo seno Gudija vadinamoje. Liko ten daug kas lietuviško, net ir žodžių, kuriuos tenyškųjų gyventojų karta po kartos pamiršta. Kitaip ir būti negali, žodžiai miršta sykiu su žmonėmis, kuriems jie buvo reikalingi. Lieka tik knygose užrašyti, kaip pasakos ir dainos, visokios žinios ar legendos apie tai, kaip mūsų protėviai kažin kada senovėje gyveno.

Didžiausia žymė, kad tenai, Nemuno aukštupyje, Lietuvos būta, – Gardino miestas ir penkiabokštė raudono mūro pilis to miesto viduryje. Tiesa, kai Gardinas miestu tapo, dar nė Lietuvos nebuvo: pirmą kartą jo vardas metraštyje paminėtas 1128 metais, o gyvavo kur kas anksčiau. Mat ši žemės vieta, tarsi kieno ranka pakylėta Nemuno ir kelių mažyčių upelių santakoje, sakytumei, Dievo skirta žmonėms gyventi: erdvi, šviesu, patogiu. Aplinkui plytėjusiose giriose tenykštė gentis rasdavo visokiausio maisto, Nemune prisigaudydavo žuvų. Visa bėda, kad jos ramų gyvenimą dažnai trikdydavo tuo pačiu Nemunu iš žemupio atsibastę priešai. Ypač

tenai ilgainiui įsigalėjo Kryžiuočių ordinas. Apiplėšdavo namus, nuniokodavo laukus, nusigindavo gyvulius, net ir žmones išsivarydavo į nelaisvę. Verkiant reikėjo gintis, statyti įtvirtinimus, kurie ilgainiui virto pilimis, sunkiai paimamomis tvirtovėmis.

Tokių tvirtovių Gardino aukštumoje būta daugybės, tačiau iš jų ilgainiui liko tik pėdsakai. Iš pradžių ir gana ilgai buvo statomos medinės, todėl ne sykį degė ir griuvo nuo priešų antpuolių. Tik po Žalgirio kautynių, galutinai nuslopinus kryžiuočius, gyvenimas čia aprimo, nors ir žemaičiai, matyt, eibių bus prikūrę. Iš kurgi liko toksai pagoniškas maldavimas:

Perkūne dievaiti, nemuški žemaičio,

Bet muški gudą kaip šunį rudą.

Tačiau Perkūnas, jeigu kada ir mušė, tai dažniausiai kliūdavo ir vienam, ir kitam. Nuo XII amžiaus vidurio Gardino miestas priklausė Didžiajai Lietuvos Kunigaikštystei. Jį valdė Gedimino žentas Dovydas, paskui Kęstučio sūnus Patergas, o nuo 1376 metų pats Vytautas Didysis. Jis ir pastatė mūrinę Gardino pilį, kuri jau buvo panaši į dabartinę. Nuo tų laikų iki galutinio Didžiosios Lietuvos Kunigaikštystės žlugimo XVIII amžiaus pabaigoje Gardinas buvo vienas garsiausių Lietuvos miestų, aišku, neskaitant Vilniaus. Gardine vykdavo svarbūs aplinkinių šalių valdovų pasitarimai, o jiems pasibaigus – triukšmingos puotos, medžioklės.

Vėliau Gardino kunigaikštystė baigė savo aukso amžių ir buvo paversta rusų caro valdoma gubernija. Prieš tai ši pilis ir miestas

patyrė aibę visai Lietuvai reikšmingų įvykių bei įvairiausių nuotykių, ypač sudarius su lenkais vieną valstybę. Kaip tik Gardine tai prasidėjo, kai 1432 metų rudenį vadinamojoje Gardino sutartyje Lietuvos didysis kunigaikštis Kęstutis nusilenkė ir pareiškė ištikimybę Lenkijos karaliui Jogailai.

Į storiausias knygas nesurašytumei, ką šios pilies sienos regėjo ir girdėjo visai Lietuvai svarbaus, čia posėdžiaujant valstybės seimams, ponų tarybai arba aukščiausiam tribunolui – niekur neapskundžiamam teismui. Netgi karalystės išdas – tokia milžiniška pinigų skrynja, kurios vieną raktą saugojo lenkai, o kitą lietuviai, – net ir tai ilgą laiką buvo tvarkoma Gardine, kur dirbo izdo komisija. Gardino piliamiestis buvo lyg tarpinė stotis tarp dviejų jungtinės karalystės dalių, todėl čia vyko visokie reikšmingi valdžios susirinkimai.

Ypač šis miestas, kaip ir visa Lietuva, suklestėjo dešimtį metų viešpataujant karaliui Steponui Batorui. Jis ir Vilniui daug gero padarė, net akademiją čia įkūrė – dabartinį Universitetą. Šis karalius kaip įmanydamas globojo menus ir mokslus, tad Gardino piliai prižiūrėti bei puošti taip pat nieko negailėjo. Nuo priešų gintis tuomet jos bokštai jau kaip ir nebuvo naudojami, dažniau nuo jų žvalgėsi gausūs Stepono Batoro svečiai, tad karalius stengėsi, idant šioje pilyje bei visame Gardino mieste būtų ko pažiūrėti, netrūktų pramogų. Net ir mirė išmintingasis karalius čia, – persišaldė medžiodamas tenykščiuose miškuose ir neatsikėlė iš ligos patalo.

Visa tai vyko XVI šimtmečio pabaigoje, – tik pamanykite, kaip seniai! Ir tai buvo gal paskutinis gražus senosios mūsų istorijos tarpsnis, po to jungtinė Lenkijos ir Lietuvos karalystė dėl įvairių priežasčių vis menko ir menko, kol galutinai išnyko iš žemėlapių, kai ją, visiškai nusilpusią, pasidalijo kaimyninių šalių valdovai. Nelinksma apie tai kalbėti, bet tiesą žinoti būtina.

Dabar, kai Lietuva ir Baltarusija stengiasi įtvirtinti savo nepriklausomybę ir savarankiškumą, Gardinas mums tapo užsienio miestu. Bet jis vis tiek toks pat artimas: nuo Vilniaus – dukart arčiau kaip į Klaipėdą. Verta ten apsilankyti, užkopti į pilies kalną, pavaikščioti po pilyje įsikūrusio muziejaus sales. Jose atsispindi ir mūsų senosios valstybės istorija: kabo Lietuvos kunigaikščių ir karo vyrų portretai, paveikslai, vaizduojantys neužmirštamus įvykius, protėvių ginklai, darbo įnagiai. Labai įdomiai rodoma išnykusi ir dar gyva šio krašto gamta, kaimo žmonių padargai. Visko neišpasakosi, reikia pačiam pamatyti.

Taip pat įdomu yra dairytis nuo pilies po šio seno miesto akiračius: viskas kaip ant žemės padėta. Žinantis regi net zoologijos sodą, kur, beje, gyvena senas Gardino dramblys, prieš kokį dešimtmetį čia iš Indijos atvežtas. Kai sutrimituoja jis kartais, gero ūpo pagautas, – net pilyje girdėti, tarsi koks tauro ragas iš senovės laikų atsiliepia. Kitą sykį susitiksime ant Liškiavos piliakalnio, gerai?

MŪSŲ KŪRYBA

Detroito ŽIBURIO lituanistinės mokyklos trečiojo skyriaus mokiniai taip piešia šeimos portretus.

MANO ŠEIMOS PORTRETAI

Mano tėtė yra juokingas. Jis turi anksti keltis, nes jis dirba toli. Mano tėtė yra geriausias tėtė! Mano mama yra labai miela. Ji skaniausiai gamina maistą ir yra gera šokėja. Mano mama yra gera ir įdomi mokytoja. Ji taip pat labai gerai piešia.

Mano brolio vardas yra Gytis. Jis yra aštuntame skyriuje. Gytis yra 13 metų amžiaus ir žaidžia tenisą.

Mano sesutės vardas yra Svaja. Ji yra 11 metų ir yra šeštame skyriuje. Ji yra gera sesutė ir mėgsta kiaules.

Mano vardas yra Monika. Aš šoku „jazz“, „tap“ ir „ballet“. Aš esu devinerių metų ir lankau trečiąjį skyrių. Man patinka kiškiai.

Monika Mikulionytė

Mamos vardas yra Alma. Ji visada tvarko namus ir saugoja mus. Ji yra labai tvarkinga ir graži.

Tetės vardas yra Paulius. Jis dirba ligoninėje ir mėgsta žaisti krepšinį ir važiuoti dviračiu. Jis nėra taip tvarkingas, bet yra geras ir žaidžia su mumis.

Broliukas Pauliukas. Pauliukas visada turi daug pamokų ir jas ruošti jam nepatinka. Pauliukas yra jau penktame skyriuje. Jis su manim pastatė iš „Legos“ tokį didelį namą. Man patinka su juo žaisti.

Turiu broliuką Marių. Mariui labai patinka „Legos“. Kai jis gauna „Legos“, visada pastato per vieną dieną. Jam taip pat patinka „Scooby Doo“ dalykai. Jis daug paišo ir spalvina. Jam patinka žaisti su mūsų tėte.

Aš esu Diana. Esu tvarkinga. Man patinka skaityti knygas, žaisti su draugais ir broliukais. Aš skambinu pianinu, čiuožiu ir žaidžiu krepšinį.

Diana Jankutė

* * * * *

Mano mamos vardas yra Aldona. Ji visada skuba, nes niekada neturi užtektinai laiko atlikti visus darbus.

Mano tėtės vardas yra Kęstutis. Jis daug skraido. Šį rytą jis išskrido į Delaware.

Brolis Romas yra ketverių metų ir lanko ŽIBURĖLĮ. Jam patinka mašinos.

Mano žuvytės vardas yra Zebras. Ji labai graži.

Aš esu Liana ir myliu savo šeimą.

Liana Šontaitė

Mano sesutė yra Laura. Ji man patinka dėl to, kad ji žaidžia su manim ir kartais yra labai juokinga. Jai patinka muzika ir sportas.

Mano mama yra labai gera mama. Ji dažnai žaidžia su mumis ir visada mums padeda. Ji moka gaminti skanų maistą.

Mano tėtis yra labai geras, nes jis daug žaidžia su mumis. Kartais jis yra labai juokingas. Jam patinka sportai, kaip ir man.

Mes turime du gyvuliukus. Jų vardai Rodney ir M'n M. Tai yra Jūros kiaulytės.

Aš esu Diana. Man patinka sportas ir muzika. Taip pat labai patinka gyvuliai ir gamta.

Diana Karvelytė

* * * * *

Mano šeimoje yra šeši žmonės: tėtė, mama, trys broliai ir aš. Mamos vardas yra Rita. Ji smarkiai dirba namuose, daug laiko praleidžia veždama mane ir broliukus į visokias pamokas ir praktikas.

Mano tėtės vardas yra Kastytis. Jis važiuoja į darbą ir dirba su kompiūteriais. Jis yra gan juokingas.

Mano vyriausias brolis yra Andrius. Jis yra 13 metų. Andriui patinka žaisti krepšinį ir skaityti. Mėgsta mane erzinti.

Danius yra 11 metų. Jam patinka krepšinis ir „soccer“. Danius su manim daug žaidžia.

Mano jauniausias brolis yra 5 metų. Jo vardas yra Mikas. Mikui labai patinka piešti. Aš kartais prižiūriu Miką lauke.

Aš esu Rima, vienintelė mergaitė mūsų šeimoje. Man patinka žaisti sniege. Aš imu gimnastikos ir pianino pamokas.

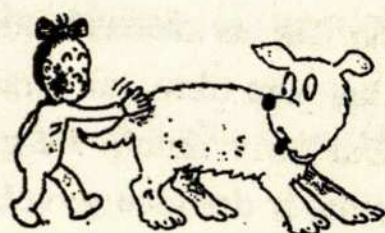
Rima Giedraitytė

Mano mama yra dantų gydytoja ir dėsto University of Michigan. Ji mane moko linksniuoti – tai yra sunkus darbas! Aš ją myliu.

Mano tėtis yra advokatas. Jam labai patinka tenisą lošti ir jis labai daug lošia. Jis ir kunigas lošė rungtynėse Lietuvoje. Buvo smagu stebėti. Aš jį myliu.

Mano sesutė yra Ingrida. Mes esam geros draugės. Jai labai patinka šunys. Be jos mes neturėtume Pūgos, mūsų „Eskimo“ veislės šuns.

Aš esu Aleksa. Man labai patinka skaityti knygas. Kai aš tik pavargstu, atsigulu ant lovos ir skaitau. Ir man labai patinka varlės!

Mes turime šuniuką, kurio vardas yra Marshmallow, bet mama jį vadina Pūga, nes jis baltas kaip sniego pūga. Mes jį labai mylim.

Aleksa Miškinytė

* * * * *

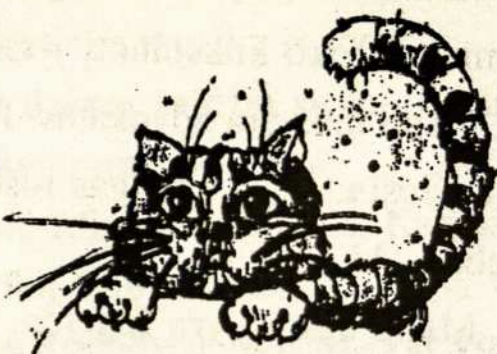
Mano šeima nėra per daug didelė. Mano šeimoje yra 5 gyventojai. Tie gyventojai yra mamytė, tėvelis, brolis, šuo ir aš. Prieš pusę metų mano šeimoje buvo 6 gyventojai. Aš turėjau „Black footed ferret“, bet ji numirė. Va, kodėl aš turiu tiktai 5 gyventojus. Aš negaliu dažnai pasimatyti su močiutėmis ir diedukais, nes jie gyvena Lietuvoje.

Matas Kažukauskas

PROTINGAS KATINAS

Vytautas Račickas

Jūs mane tikriausiai pažįstat. Aš esu Gediminas. Gyvenu Taikos gatvėj, devintam aukšte. Turiu mamą, tėtį ir katiną. Tik tas katinas ne tikras, o žaislinis. Bet kai nėra tikro, tai gerai ir žaislinis.

Dar turiu senelį. Jis gyvena kaime. Senelis irgi turi katiną. Turi, žinoma, ir daugiau gyvulių: arklį, karvę, aviną, šunį. Man labiausiai patinka katinas. Senelis sako, kad jis labai protingas.

— Protingi katinai tik pasakose, – kartą pasakiau aš.

— Būna ir gyvenime, – burbtelėjo senelis. — Ir ne tik katinų. Būna ir žmonių protingų.

Mano senelis nemėgsta daug kalbėti. Bet kartais užsiveda ir ima pliaukšti, anot senelės, būtus nebūtus dalykus. Dažniausiai apie karą, nors iš tikrųjų senelis niekada nekariavo.

Užtat senelis tarnavo Lietuvos kariuomenėje ir turi nuotrauką, kurioje jis – su puošnia puskarininkio uniforma. O senelio veidas lyg pienu praustas. Net sunku patikėti, jog senelis kažkada buvo toks jaunas.

— Ar Lietuvos kariai buvo narsūs, seneli?

— Narsūs.

— Tai kodėl jie Lietuvos neapgynė?

— Kada neapgynė?

— Keturiasdešimtaisiais.

— Kas dabar žino? – atsidūsta senelis. — Sako, kad neryžtingi buvo vadai...

Senelis lyg užsimiršęs ilgai žiūri į vieną tašką. Galų gale pasako:

— Jeigu nori, vaikaiti, žinoti, tai iš visų karių pasauly narsiausi yra japonai!

Aš žinojau, kad japonai gamina geriausius televizorius, kad iš metalo laužo, kurį mes išmetame į šiukšlyną, daro automobilius, o rašyti moka ne tik dešine, bet ir kaire. Kad jie narsiausi kariai, nežinojau.

— Kodėl japonai, seneli? – klausiu.

Senelei tokie dalykai visai nerūpi. Tikriausiai ji nė negirdi, apie ką mudu kalbame. Užtat ji mielai šneka apie mėsos ir sviesto kainas, tuščias parduotuves arba litus – nepriklausomos Lietuvos pinigus, kurie, pasak senelės, buvo tikri pinigai.

Senelis apsidairo, reikšmingai iškelia virš galvos pirštą ir pasako tarytum didžiausią paslaptį:

— Todėl, kad japonai protingi.

— O kodėl protingi?

— Ogi todėl, kad laisvi.

— O kodėl laisvi?

— Todėl, kad myli savo tėvynę.

— O kodėl myli?

Seneliui niekad nepabosta mano klausimai. Jis viską žino ir visuomet atsako.

— Vaikaiti, Tėvynę mylėti privalo kiekvienas Tėvynę turintis žmogus! – vėl lyg ir pašnibždomis, bet pakankamai garsiai sako senelis.

— O kas yra tėvynė?

— Tėvynė, vaikaiti, yra gimtieji namai, sodas prie namų ir tavąja kalba giedantis paukštis tam sode. Ir tėvų, senelių kapai. Va, kas yra Tėvynė.

— O kas jos neturi?

— Yra tokių valketūnų. Tai nelaimingi žmonės.

— Kodėl nelaimingi?

— Todėl, kad jie niekada negalės už Tėvynę numirti.

Tai pasakęs, senelis sumuša batų kulnais, išsitempia ir stovi nejudėdamas, tarytum rikiuotėje.

— Negąsdink vaiko! – pykteli senelė.

— Gediminas ne vaikas. Gediminas jau beveik tikras vyras. Ar taip?

— Tikrai taip! – ar irgi sumušu batų kulnais. Tik man taip gražiai neišeina.

— Tai va, – toliau kalba senelis. — Per japonų karą atsitiko šitoksai dalykas. Rusai apsupo vieną japonų žvalgą, su savimi turėjusį svarbų dokumentą, kuris jokių būdu neturėjo patekti į priešų rankas. Matydamas, kad rusai jį apsupo ir nėra jokio išsigelbėjimo, japonas išsitraukė durklą, perrėžė sau pilvą ir giliai viduriuose paslėpė tąjį dokumentą. Rusai paėmė japoną jau nebegyvą. Iškratė, apieškojo, bet slaptojo dokumento taip ir nerado.

— Sakau aš tau, negąsdink vaiko! – vėl barasi senelė. — Dar nuomari įvarysi!

— Cit, bobos! – atrėžia senelis. — Jūs greičiau iš baimės tą nuomari gausit! O mano vaikaitis bus Lietuvos patriotas. Ar taip?

— Tikrai taip! – aš vėl kaukšteliu batų kulnais, o seneliui juoko kaip krekenų.

Kai senelis šitaip gerai nusiteikęs, gali prašyti ko tik nori.

— Seneli, – sakau aš jam tyliai, — atiduok man savo katiną, a?

— Katiną? O kur tu jį apgyvendinsi?

— Balkone.

— Katinai mėgsta šilumą, o balkone šalta.

— Tai gal virtuvėj, prie radiatoriaus!

— Ką gi, gali pasiimti, tik jis, žinok, tavo Taikos gatvėj negyvens.

— Kodėl negyvens?

— Todėl, kad mano katinas ne koks svieto perėjūnas... Be to, jis – protingas!

Iš tikrųjų, tas senelio katinas tikras išdaigininkas. Išalkęs jis atsigula ant nugaros ir kniaukia, miaukia, voliojasi – prašo valgyt. Tada senelis atpjauna gabalėlį dešros.

Na ir prasideda cirkas.

— Op! – sako senelis ir ranka paliečia savo petį. Katinas tik šast ir tupi ant senelio peties.

— Op! – senelis paliečia spintos kampą. Katinas kudulkšt ant spintos.

— O dabar čionai! – senelis paglosto savo pilvą. Katinas tik brinkt ant senelio, nagais įsikimba į šiurkštų megztinį, žiūri savo išmintingom akim ir meiliai kniaukia – duok dešros!

Šiuos triukus senelis demonstruoja visiems svečiams.

— Mano katinas, – sako senelis, – veltui nė kąsnelio negauna. Nori valgyt – užsidirbk!

— Atiduok, atiduok vaikui tą katiną! – niugina senelė.

— Tegul ima. Bene man gaila? Tik aš jums sakau: uždarytas jis negyvens.

Kitą dieną atvažiavę su tėte mudu šiaip taip įbrukome gudragalvį katiną į maišą ir parsivežėme. Tikriausiai jis pirmą kartą keliavo automobiliu, nes visą laiką kniaukė. O gal jam buvo gaila gimtųjų namų?

Išleistas iš maišo, spruko po lova.

Atnešiau dešros. Katinas nė krust.

Pratūnojo po lova visą dieną ir visą naktį. O ryną žiūriu – katino nė kvapo nelikę. Išlipęs per orlaidę ir pabėgęs.

Radome jį, žinoma, pas senelį. Katinas tupėjo savo mėgstamiausioje vietoje – ant šilto priekrosnio ir nerūpestingai snaudė.

— Sakiau, kad negyvens! – pliaukštelėjo delnais senelis. — Sakiau, kad mano katingas protingas!

— Katinas, kaip katinas... – nepatikliai šyptelėjo tėtė.

— Ot, ir ne! Mano katinas – protingas, nes jis nori gyventi laisvas!

Sulig šiais žodžiais aš kažkodėl prisiminiau senelio pasakojimą apie narsųjį japonų karį ir pasakiau kareiviškai:

— Tikrai taip, seneli!

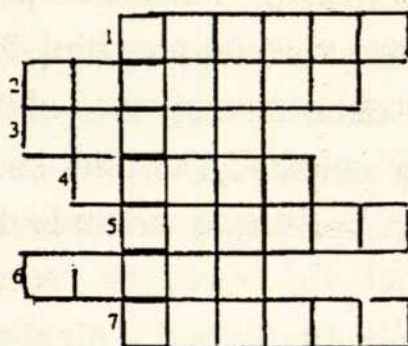
Ir sumušiau batų kulnais.

GALVOSŪKIAI

1. Gražus rudas žvėrelis.
2. Mūsų tėvynė.
3. Sniego spalva.
4. Skani žuvis.
5. Ant galvos.
6. Verkia tinginio valgoma.
7. Saulės zuikutis.

Dalia Pečiulytė

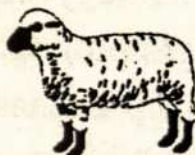
Jūratės Pečiulytės pieš.

Velykos

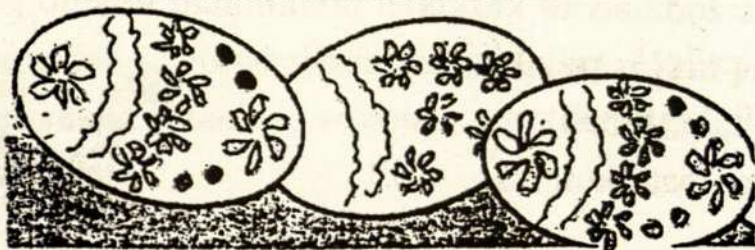
Ritas ritas tie margi
Kiaušinėliai keturi:
Žalias, mėlynas, raudonas
Ir gražiai gražiai geltonas.

IŠ RAIDŽIŲ
SUDĖK GYVULIŲ PAVADINIMUS.

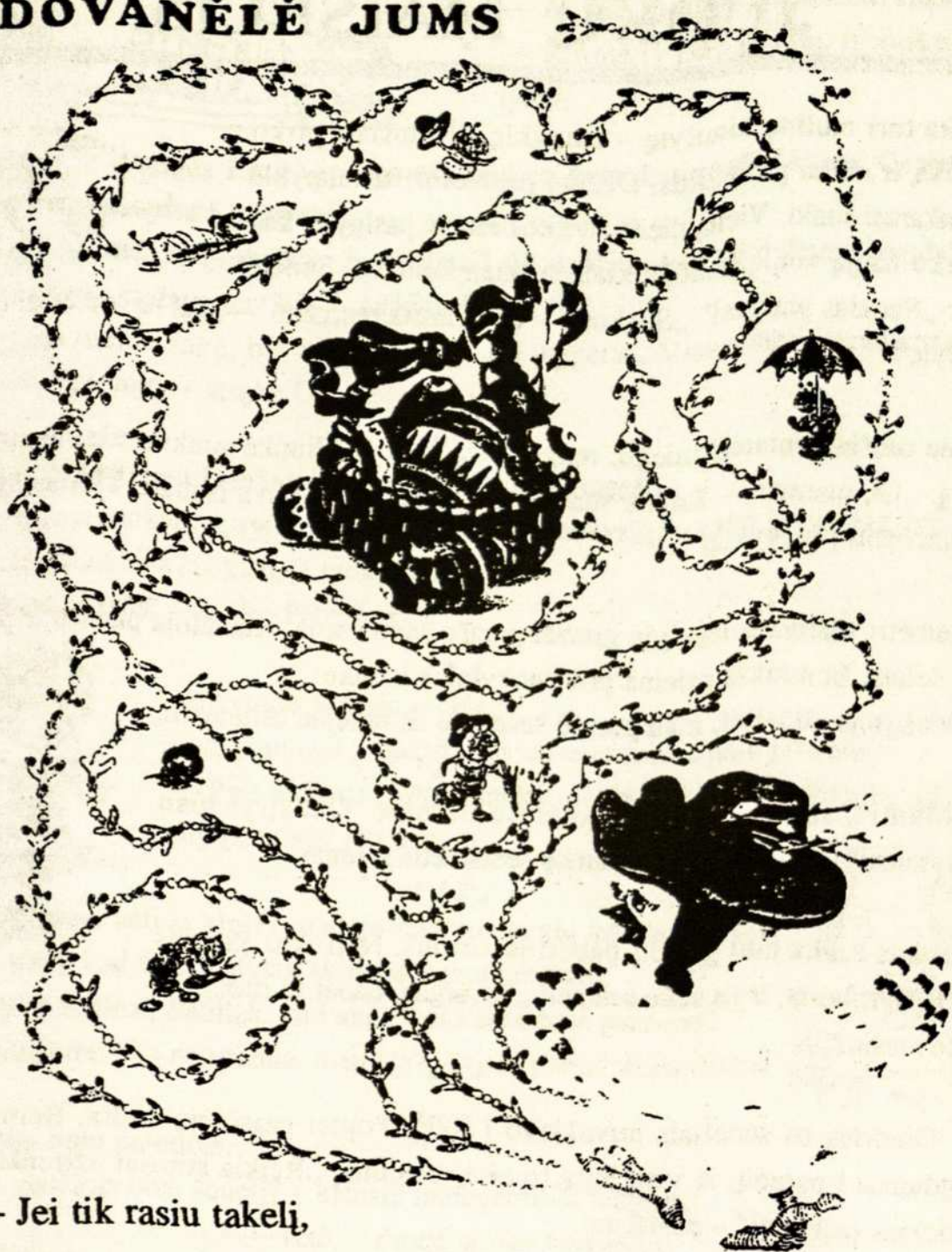
kšsiik
aėpl
aslkiv
lkueia
rkėva
asiv
žkoa
alisas

Birutė Nevulytė

DOVANĖLĖ JUMS

– Jei tik rasiu takelį,
pažadu jums, vaikeliai,
atnešti daug dovanėlių –
pintinėje kiaušinėlių.

JUOKŲ MAIŠELIS

Jurgita turi molinę kiaulytę – taupyklę. Ji ruošiasi pirkti šuniuką ir renka pinigėlius. Dažnai pasidomi, ar taupyklė pakankamai sunki. Vieną dieną Jurgitos senelė pasigyrė, kad nupirko naują vonią. Anūkė klausia, kiek kainavo. Senelė sako: „Sunkius pinigus!“ „Sunkius? – sunerimsta mergaitė. — Tai tu sudaužei mano kiaulytę?“

...

Mama ruošia Gintarėlį miego, rengia pižamą. Palaidinukė sunkiai užsimauna per galvą. „Oi, mamyte, – šaukia sūnus, — matyt, mano galva išaugo. Tikriausiai jau neilgai eisiu į mokyklą!“

...

Šešiametis Martynas lapelyje gražiai parašo savo vardą. Auklėtoja pagiria ir parašo jam šešetą. Berniukas prieina prie mokytojos ir sako:

— Mokytoja, žiūrėkit, man parašė šešetą, o aš norėjau aštuoneto.

...

— Mamyt, sapnavau, kad plaukioju baseine. Gal šįryt man nesiprausti? - glaustosi prie mamos šešiametis Arūnas.

...

Rimukas renka nuo grindų pabertus žirnius. Netrukus jam šis darbas nusibosta, ir jis sako senelei: „Pavargau, dabar tu rink, o aš vadovausiu!“

...

Giedrius su seneliais nuvažiavo į sodą. Popiet prasidėjo audra. Berniukas, bėgdamas į namelį, iš visų jėgų trenkė vartelius: „Reikia stipriai užtrenkti, kad perkūnas neįlėktų!“ – paaiškino.

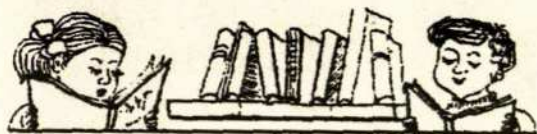
...

— Dovydas sakė, kad kai jo mamytė pagimdys vaikutį, tai jis neis į darželį, – pasakoja Anelė.

— Kodėl?

— O kas saugos tą mažylį?!

- — Ar jūsų mažylis jau išmoko kalbėti?
- — Žinoma! Dabar mes jį mokome tylėti.

Kaimynės ir draugės Ritutė ir Genutė kasdien pamokas ruošia kartu. Genutės kambarį mama apstatė kaktusais.

— Kodėl tu, kada aš beateičiau, juos laistai? Aš skaičiau, kad tai dykumų augalai ir vandens jiems nedaug tereikia, – aiškina Ritutė.

— Ir man mama sakė, bet aš noriu, kad jie prigirtų. Visus mano gražiausius kaspinus išpešiojo, – atsakė Genutė.

• • •

Skambutis mokytojų kambaryje. Mokytoja pakelia ragelį.

— Gerbiama mokytoja, rytoj Petriukas neateis į mokyklą, – sako balsas ragelyje.

— O kas skambina? – klausia mokytoja.

• Tai mano tėtis, – atsako Petriukas.

• • •

Mokytojas klausia mokinį:

— Sąžiningai pasakyk, kas už tave ruošia namų darbus?

— Pats nežinau... Po pamokų tuoj nulėkiau žaisti futbolą, o kai sugrižau, visi jau miegojo.

• • •

Sauliukas nuo antros klasės pradėjo mokytis anglų kalbos. Motina ragina sūnų, kad šiam dalykui skirtų daugiau dėmesio.

— Argi tu nežinai, Sauliuk, kad angliškai kalba pusė pasaulio?

— Nejaugi dar šito neužtenka, mamytė? – visai rimtai atsakė sūnus.

• • •

Pauliukas šunų parodoje.

— Kas vedžioja tavo šunelį? – klausia inteligentiška moteris.

— Tėtė, – rimtai atsako berniukas.

— O kas jį šeria?

— Mama.

— O tu ką su juo darai?

— Aš jį myliu, – nuoširdžiai prisipažįsta Pauliukas.

Sveikiname skaitytojus su šv. Velykomis!

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

A. Matulaitis	už 20 dol. auką
Laimutė Loskarn	už 15 dol. auką
V. Mikuckis	už 10 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410